



Óla Svend ætlaði við báti til Ameríka

Ein av teimum meira ósjónligu gravsteinunum í gamla kirkjugarði er yvir Svend Olsen, konu og dóttir hansara. Tey eru sjálvi rættuliga ókend, men tey finga kendar eftirkomarar



Óli Jacobsen
olij@sosialurin.fo

Svend Stefanus Olesen var føddur 31.8. 1834, og hann doyði 27.5. 1888. Hann giftist í Havnar kirkju 3.7. 1856 við Johanna Poulina Frederikrika Joensdatter f. 19.11 1830 í Vestmanna.

Tey finga fýra børn. Elsa Maria f. 30.9. 1856 livdi minni enn ein mánaða. Tey finga aftur eina Elsu Mariu í 3.10. 1857. Tann 21. juni 1860 finga tey Ole Svendsen, seinni kendur sum Óla Svend. Í 1864 fáa tey Anna Elisabeth Olsen, sum í 1887 giftist við Johan Sofus Christiansen (úr Dali, beiggja Loðsin), skipara í Havn, f. 1862. Her hevur onkur óeydna verið upp í, tí er hon grivin saman við foreldrunum 8. desember 1925.

Eftir at Sigríð, hevði átt Nancy (Bjørklund), kemur Elisabeth til hennara í dreymin at takka hana fyri at hava kalla seg upp. Tað hevði hon ikki gjørt, og Sigríð fekk aftaná nógva fortred av tí. Tá Nancy so fekk eina dóttir, gjørdi hon "skaðan" góðan aftur vit at kalla hana Elisabeth!

Her skal umrøðan vera av Óla Svend. Fyrst skal verða endurgivin minningarorðini í Dimmalætting, tá ið hann doyði í 1936, 76 ára gamal:

Var ein ævintýrari

Ole Svendsen hørte til den gamle type af færøske Skibsførere. Lige fra sin Ungdom følte han sig knytt-



Óla Svend og konan Johanna Poulina Frederikrika

et til Havet, som da ogsaa blev hans Arbejdsfelt gennem en lang Række af Aar. Den Trang hos ham til at udforske paa ukendte Gebeter, som lige op til de sidste Aar med svækket Styrke prægede ham, fik ham til at gøre mange ekstraordinære Togter. Det var ham altid en fornøjelse at drøfte med interesserede sit Yndlingstema, Togtet til Jan Mayen (i 1893), som vel ikke gav noget større Fiskeriudbytte, men desto mere af lagtagelser, som vil erindres af dem, der har læst hans livfulde skildring deraf i dette Blad fra hin Tid.

Ole Svendsen havde alsidige interesser, og de opgaver der først en gang vakte hans opmærksomhed blev ikke glemt, selv om det var forbundet med store Vanskeligheder at faa dem løst hurtigt.

Særlig vil Ole Svendsens Navn være knyttet til ud-

gravningerne af Norske Løve. I en tidlig Alder fangede denne Sag hans Interesse, og lige til det sidste, efter at Sygdom og Alder havde gjort ham en gammel, kraftløs Mand levede han i denne Opgave og fik saa sent som i fjor genoptaget Udgravningen, desværre uden større synlige Resultater.

Ferðin við Tusk

I 1925 foretog Ole Svendsen den berømmelige Tur med Tusk sammen med Dyr læge Bech til Norge og Danmark, og det var ham til det sidste en Sorg, at Planen om en tilsvarende Tur fra Færøerne til Amerika aldrig blev til Virkelighed. Saa sent som i Forfjor havde han trods Alderen og Sygdommen Tro paa, at denne Amerikatur skulde blive til Virkelighed med ham ved Roret.

Saa stærk var Ole Svendsen, skønt det gik mod det

sidste. Trangen til at gøre Bedrifter var lige saa levende hos ham alle Dage.

Ikke blot i Thorshavn, hvis barn han var, men hos alle dem, der har haft lejlighed til at stifte Bekendtskab med Ole Svendsen, saadan som han var: tro mod sine Idealer, elskværdig og en charmerende Fortæller, vil Meddelelsen om hans Død vække Vemod.

Gandaða træið

Karolina Heinesen, mamma William, hevur eisini eina frásøgn frá Óla Svend, sum skal verða endurgivin her:

Ole Svend kom også af og til derhjem. Han havde fået bedstefars og et af fars skibe, der hed "Prosperos" at føre, men han var en eventyrer. Han tog en afstikker op til Jan Mayen, og far (A.W. Restorff) tabte nok meget på den tur. Han var af de sømænd, som ordentlig kunne



HVILESTED FOR
SVEND OLSEN
HUSTRU
OG DATTER
ELISABETH

HVIL I FRED

spinde en ende, som det hedder i sømandssproget.

Engang havde han haft en tur til Norge med et sejlskib, og min far havde bedt ham om at købe nogle få træer, som han ville plante i haven på Skåletrø. Han købte så det, han skulle, men da de så skulle afsted og tog træerne med sig, kom der en underlig mand hen til ham og pegede på et af træerne: "Dette træ må De ikke tage med" – Ole så på ham og spurgte, af hvad grund han ikke måtte tage træet – "Ja, hvis De gør det, slipper De ikke levende til Færøerne, så vil skibet forlise." Men Ole tog det med alligevel. Den mand som fulgte med ham var færing, og han sagde til Ole: "Så du rigtig på den mand – han var ikke et rigtigt menneske." "Sikke noget snak," sagde Ole. "Nej, jeg siger dig, han var et dødt menneske."

De tog så afsted med skibet og da de kom et stykke til havs, blev vejret så frygteligt. De havde ikke oplevet mage til uvejr – de lå 3 uger og drev mellem Norge og Færøerne. Da kom der en vældig bølge og tog noget med sig, deriblandt det træ, som manden i Norge havde sagt, at de ikke måtte tage. Så snart det træ var skyllet overbord, blev vejret godt, og de kom godt til Færøerne.

Den historie har Ole Svendsen fortalt til mig og vist til mange andre, og da han var så syg for nogle år tilbage, at man ventede, at han skulle dø, fortalte han

den til min broder Frants (bakaran), så jeg tror, at der må være noget sandt i den.

Minningarorð hjá Carl Johan Bech um Óla Svend

En Mand er død, hvis Sømandsskab maa staa som et lysende Ideal for alle barkedede og saltvands-hærgede Færingar. Dette Folk som gennem Generationer har fostret en Hær af Sømænd, henviste til det Minimum, som den yderste Nøjsomhed krævede, vænnede sig til at bertragte Drukning som en naturlig Afslutning paa Livet.

Han var den rette Mand paa Dæk saavel som paa Tofte med alle de Egen-skaber, der betegner den dygtige Sømand i højeste Grad og som berettiger ham til en fremskudt Plads blandt de Yderste Stridsmænd paa et stormpisket Hav.

Æret være hans Minde!

Tað er so mikið av tilfari um Óla Svend, at seinni verður ein Miðvika um hann.

Komandi partur

Komandi partur verður um Nancy, dóttir Óla Svend, sum doyði blaðung. Hon fekk eitt bræv uppá rím frá William Heinesen, tá ið tey vóru blaðung



Óla Svend og Carl Johan Bech lögdu 21. juni 1925 kl. 20.30 frá landi á Kongabrunni við 10-mannafarinum Tusk. Leiðin gekk til Keypmannahavnar um Hetland og Noreg. Her eru teir í Nólsoyafirði á veg avstað



Teir koma til Keypmannahavnar 26. Juli. Her sigla teir framvið Kronborg. Carl Johan passur motorin og Óla Svend stendur afturi í rong sum róðursmaður